

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการปลูกหญ้าแฝกในการอนุรักษ์ดินและน้ำเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมยั่งยืน โดยศึกษาแบบเจาะจงจากเกษตรกร 2 กลุ่ม คือ เกษตรกรในหมู่บ้านต้นแบบตัวอย่างที่ได้รับรางวัลจากกรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทยกับเกษตรกรในหมู่บ้านที่ได้รับรางวัลการประกวดการพัฒนาและรณรงค์การใช้หญ้าแฝกอันเนื่องมาจากพระราชดำริ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 39.30 ปี ร้อยละ 73.9 สมรสแล้วและอยู่ด้วยกัน ระดับการศึกษาอยู่ระหว่างประถมศึกษาถึงประกาศนียบัตรชั้นสูง มีร้อยละ 68.4 อาชีพหลัก คือทำสวน ร้อยละ 32.1 ทำนาร้อยละ 29.7 ทำไร่ร้อยละ 11.8 เลี้ยงสัตว์ ร้อยละ 4.3 ตามลำดับ ส่วนการประกอบอาชีพเสริมมีร้อยละ 50.8 เมื่อจำแนกตามขนาดที่ดินเพื่อการเกษตรพบว่า ร้อยละ 33.1มีขนาดที่ดินต่ำกว่า 10 ไร่ รองลงมาคือ 10-19 ไร่ ร้อยละ 28.8 และผู้มีที่ดินมากกว่า 80 ไร่มี ร้อยละ .7 ขนาดที่ดินเฉลี่ย 14.0 ไร่ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนรวมทั้งรายได้อื่นของครอบครัว 13802.35 บาท ที่พักอาศัยปัจจุบันส่วนใหญ่อยู่ที่บ้านของตนเอง กลุ่มตัวอย่างกล่าวถึงการเคยได้รับข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ร้อยละ 96.6 โทรศัพท์เป็นข่าวสารที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับมากที่สุด ความถี่ในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ทุกวันหรือเกือบทุกวัน ร้อยละ 71.5 เมื่อกล่าวถึงสื่อที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการถ่ายทอดข่าวสาร กลุ่มตัวอย่างตอบว่า สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ร้อยละ 32.4 สื่อบุคคล ร้อยละ 26.5 เท่ากับหนังสือร้อยละ 26.5 กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าการปลูกหญ้าแฝกในชุมชนร้อยละ 88.9 ส่วนพันธุ์แฝกที่กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุด คือ ศรีลังกา รองลงมา คือ สงขลา 3 ส่วนวัตถุประสงค์ของการปลูกหญ้าแฝกนั้นก็เพื่อแก้ปัญหาหน้าดินชะล้าง ปลูกริมคันคูขอบปอ และปรับปรุงบำรุงดินตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการปลูกมีผลต่อการดำเนินชีวิตในระดับมากที่สุด และจากการทดสอบสมมุติฐานพบว่า โดยรวมแล้วไม่มีความแตกต่างระหว่างคุณลักษณะของประชากรกับความต้องการปลูกหญ้าแฝกในการอนุรักษ์ดินและน้ำเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมยั่งยืนยกเว้นระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

The research aimed to study the need of growing vetiver grass to preserve soil and water for sustainable agriculture. The study focused on two groups: a group of farmers from a model village who won a prize from the Community Development Department, Ministry of Interior; and a group of farmers who won a prize for a project competition—developing and campaigning for the use of vetiver grass. The population consisted mostly of males of about 39.30 years of age; 73.9% was married. Their educational levels ranged from primary education to a diploma. 32.1% of the population was fruit gardeners; 29.7% grew rice; 11.8% was vegetable gardeners; 4.3% was stockmen. 50.8% of them had side occupation. In the aspect of agricultural area, it was found that 33.1% of them owned less than 10 "rai"; 28.8% owned 10-19 "rais", and 0.7% had more than 80 "rais". Those who owned about 14 "rais" of land had the average income of ₱13,802.35 a month. Most of them lived in their own houses. TV was the most popular mass media (96.6%); 71.5% watched TV every day. The effective media, in their opinion, were electronic media (32.4%); interpersonal communication (26.5%), and newspapers (26.5%) respectively. 88.9% of the group grew vetiver grass. The most suitable kinds of vetiver grass for the community were Sri Lanka and Songkhla 3. The objectives of growing vetiver grass were to solve the problem of soil erosion, growing along the sides of the ponds, and to conserve the soil respectively. From the hypothesis, it was found that different features of the population did not affect the need of growing vetiver grass to preserve soil and water for sustainable agriculture, except the educational level.